

LEVÉL A SARUTLAN KÁRMELITA VILÁGI RENDHEZ

HÚSZ ÉV KEGYELEM

Kedves testvérek és nővérek a Világi Kármelben: Béke és remény!

Nagy örömmel fordulok ismét hozzátok, testvéreim és nővéreim a világi Kármelben szerte a világon; egy család az úton, akik az Úr hangjára figyelnek történelmünk jelen pillanatában. Ennek a levélnek az apropóját és központi témáját az OCDS Konstitúcióinak húsz éves jubileuma adja. Sokkal több ez, mint egy egyszerű jogi és szervezeti szabályzat, mert emellett magában foglal egy szövetségre hívó programot, amely folyamatosan megújul és frissül.

A kezdetektől, a szentföldi alapítás óta a Kármel a maga lelkiességét Illés próféta szellemiségében, a Boldogságos Szűz Mária jelenlétében és az „obsequium Jesu Christi”-ben (Jézus Krisztus iránti engedelmisségben, teljes önátadásban) határozta meg. A kármelita karizma középpontjában az imádság és a szemlélődés áll, amelyet egységben-közösségben élünk meg. Ez a lelkiesség férfiak és nők nemzedékeit inspirálta a világ számos területén; lendületet adva nekik a szentség felé vezető úton, az Istennel való egyesülés keresésében.

Jézusról nevezett Teréz zsenialitása és tapasztalata, valamint az első Sarutlan Kármelita szerzetes, Keresztes Szent János voltak, akik formálták azt az identitást és karizmát, amely – a Kármel ősi fájában gyökerezve – meghatározza és inspirálja a mai világi Sarutlan Kármeliták életét. És tudjuk, hogy Szent Teréz és Szent János lelkiességének kincse és útjának gazdagsága abban rejlik, hogy nem kizárólagosan csak a szerzetes testvérek vagy nővérek élhetik meg ezt a karizmát. Alapvetően egy istentapasztalat megélésén keresztül a közösségben együtt haladás az imádság útján az, ami alapját képezi a laikus, a világban élő kármeliták hivatásának is.

Egy szerzetesi család karizmája nem záródik le és nem meríthető ki az alapítók földi életének befejeződésével. Sokkal inkább jellemző rá a folyamatos gazdagodás és megújulás az újonnan érkező fivérek és nővérek tapasztalatán keresztül, akik az alapító tapasztalatát elmélyítve, – kreatív hűséggel és minden szolgálai utánzás nélkül – a Szentlélek indíttatásait befogadják, hogy a Lélek frissességével megéljék ugyanazt a szenvedélyt, kockázatot és kegyelmeket, amely az alapítóinkat inspirálta. A mai világban nagy szükségünk van arra, hogy meghallgassuk – laikusok, nővérek és atyák – egymást, ahhoz, hogy a karizma élővé váljon, és táplálni tudja identitásunkat a jelenlegi történelmi helyzetben. Ne féljünk meghallgatni egymást!

A terézi spiritualitás és a kármeli lelkiesség gazdagította az Egyház életét, és olyan kiváló szenteket adott – fivéreket és nővéreket –, akik arról tanúskodnak, hogy bármely keresztény hívő számára lehetséges megélni a maga mélységében és teljességével, az Istennel való barátságot és egységet. A II. vatikáni zsinat elismerte, hogy „minden rendű és állapotú Krisztus-hívő meghívást kap a keresztény élet teljességére és az emberszeretet tökéletességére” (vö. *Lumen Gentium*, 40). Ti, világi kármeliták a föld minden színéről, számomra ennek a karizmának az élő tanúi vagytok, akik Isten jelenlétében éltek, tanúságot téve szeretetéről és irgalmáról.

Ma kármelita családunk egy fontos eseményéről szeretnénk megemlékezni. Húsz évvel ezelőtt, 2003. június 16-án a Megszentelt Élet Intézményeinek és az Apostoli Élet Társaságainak Kongregációja (ma Dikasztérium), miután aprólékosan átdolgozta a *Világi Rend Konstitúciójának* szövegét, jóváhagyta azt, és kijelentette: „Legyen a *Sarutlan Kármeliták Világi Rendje Konstitúciójának* új szövege egy valóban hatékony eszköz ahhoz, hogy a rend tagjai a családi, társadalmi, civil és egyházi élet konkrét helyzeteiben egyre inkább megerősíthessék keresztségi megszentelődésüket”. (vö. Prot. 228 1-2003. sz. dekrétum). E dekrétumon keresztül Szentanyánk, az Egyház azt fejezte ki, hogy a világban élő kármelita meghívás valóban a szentség, a szentté válás egyik útja.

A *Világi Rend Konstitúciója* fogalmazza meg a főbb pontokat, amelyek értelmezik a hivatást. Segít a világban élő kármelitának abban, hogy megértse, és maga teljességében meg tudja élni hivatását, azaz szeresse és szolgálja az Egyházat és a világunkat. A *Konstitúció* hét részből áll:

1. Identitás, értékek és elkötelezettség.
2. Jézus Krisztus követése a Terézi Világi Kármelben.
3. Isten megtapasztalásának és a testvéri közösség tanúi.
4. Isten tervének szolgálatában.
5. Máriával, Jézus anyjával.
6. Képzés a Kármel iskolájában.
7. Szervezet és kormányzás.

I. IDENTITÁS, ÉRTÉKEK ÉS ELKÖTELEZETTSÉG

A világban élő kármeliták a terézi kármelita lelkiségben találják meg identitásukat. A középpont, amelyből kiindulva megélhetik a szentségre szóló meghívásukat a világban, „a Kármelhegyi Szűzanya és Jézusról nevezett Szent Teréz Rendjének fiai és leányai” (C[=Constit. OCDS] 1). Ez az identitás átfogja életük minden területét, segíti őket abban, hogy keresztény és kármelita szemlélettel rendelkezzenek. A világban élő kármeliták leginkább a Boldogságos Szűz Mária, Szent József, Jézusról nevezett Szent Teréz, Keresztes Szent János és Illés próféta életéből és példájából nyernek inspirációt, és arra kapnak meghívást, hogy Istennel és a testvérekkel, nővérekkel közösségben éljenek. Minden világban élő kármelita az ígéretével arra kötelezi magát, hogy saját kármelita identitásából fakadó imádságban, egységben és szolgálatban éljen a Rendben, az Egyházban és a világban.

Aloysius Deeney OCD atya az *Üdvözljük a Sarutlan Kármeliták Világi Rendjében* című könyvében azt írja, hogy „ennek az elkötelezettségnek fontos aspektusa a közösségi élet. Annak a személynek, aki az OCDS tagja kíván lenni, alkalmasnak kell lennie közösséget alkotni, a közös cél irányában elkötelezett csoport tagjának lenni, érdeklődést mutatni a többi tag iránt, támogatni az imádságos élet keresését, és képesnek lenni másoktól segítséget elfogadni”¹.

Ez az identitás és ezek az értékek egy dinamikus és élő örökség, amely minden egyes nappal elmélyül és megújul. Az égő tűzre és élő forrásra utal, mert aki nem ég el ebben a tűzben, és nem iszik ebből a forrásból nap mint nap, elárulja örökségét. A hűség mai, az „itt és most”-ot jelenti. Nem albrókként élünk a szeretetben, és a múlt minden emléke forrásul szolgál ahhoz, hogy a cselekvő szeretetet ma is gyakoroljuk.

¹ Aloysius Deeney, *Welcome to the Secular Order of Discalced Carmelites*, ICS Publications, Washington, 2009, p.17.

II. JÉZUS KÖVETÉSE A TERÉZI VILÁGI KÁRMELBEN

Jézus meghívása folyamatos: „Jöjj, és kövess engem” (vö. Lk 18;22: Mt 16;24: Mk 1; 17: Lk 9;23). A világban élő kármelita számára „Krisztus a mi életünk és a keresztény tapasztalat középpontja... [A világi kármeliták] arra hivatottak, hogy a Krisztus-követés követelményeit a Vele való egységben éljék meg, elfogadva az Ő tanításait, és önmagukat teljesen felajánlva Neki.” (C 10). Beleszeretni Jézusba, hallgatni az Igéjét, napról napra növekedni a Vele való bensőséges kapcsolatban, magunkévá tenni az Ő vágyait és akaratát, vágyakozni arra, hogy napról napra jobban megismerjük őt, és a szeretett tanítványhoz hasonlóan meghallani, hogy mire dobban a szíve. A világban élő kármeliták készen állnak megosztani Istentapasztalataikat másokkal, tanúságot téve az élő feltámadt Krisztusról, aki képes átalakítani mindazok életét, akik bíznak Őbenne, és akik hagyják, hogy rájuk tekinthessen és szeresse őket.

III. AZ ISTEN MEGTAPASZTALÁSÁNAK ÉS A TESTVÉRI KÖZÖSSÉG TANÚI

Mindannyian arra vagyunk hivatottak, hogy „menjünk el a világba, és hirdessük az örömhírt” (Mk 16,15). Jézus azért küld minket, hogy megvalljuk „Isten a szeretet” (1Jn 4;16), hogy van remény, hogy olyan Istenünk van, aki velünk van, és annyira szeretett minket, hogy az idők teljességében „elküldte nekünk az Ő Fiát” (Gal 4,4). Nem szabad többé félnünk elmondani mi az, amit Isten nekünk adott. Az első tanítványoknak nem volt tudományos fokozatuk, az ő egyedüli iskolájuk az volt, hogy Jézussal éltek, átérték vele a Húsvéti eseményeket, és hagyták, hogy a pünkösdi élmény a Boldogságos Szűz Máriával együtt őket is átalakítsa. Minden egyes tanítvány átalakult, megőrizve egyéni adottságaikat és gyengeségeiket, Jézus közvetítő csatornájává a világ számára.

Mindazonáltal, mielőtt elindulunk hirdetni a világnak, hogy ez a szeretet átalakít és gyógyít, mi magunk is alámerítkeztünk személyes tapasztalatunkkal ahhoz, hogy tanúi lehessünk Isten szeretetének, amelyet az Ő kegyelméből mi magunk is ingyen kaptunk, és hogy a világ számára mindezt bátran és egyszerűséggel hirdessük, sőt inkább magával az életünkkel, mint pusztán szavakkal; valamint azokon a szavakon keresztül, melyek forrása a csend és az elmélkedés. Alapvetően fontos az imaélet gondozása és ápolása: „Ez az az idő, amikor egyedül vagyunk Istennel és erősödik a Vele való kapcsolatunk azért, hogy Isten jelenlétének igaz tanúi lehessünk a világban” (C 21). Az imádság, a szemlélődés, a testvériség és az apostoli élet megélése által a világban élő kármeliták a Jézus Krisztussal való barátságukról tesznek tanúságot és kifejezik elsődleges küldetésüket, amely egy igazi, úton levő, missziós jellegű imádkozó közösséggé való válás: „a Terézi Világban Élő Kármel helyi közösségei, az Egyház és a Rend látható jelei, ahol a Terézi karizmának megfelelően megélhető és elősegíthető – egyéni és közösségi szinten – a baráti szeretetkapcsolat kibontakozása Istennel Krisztusban és a Szentlélekben, valamint a testvérekkel és nővérekkel is” (C 24a).

Elismerjük, hogy ez az elsődleges küldetésünk és apostolságunk, hogy meg is éljük mindazt, amit ajándékba kaptunk. Nem jó a sok szó vagy beszéd: a végtelen szóáradattal teli sok találkozás, vagy értelmetlen és sokszor ideológiai természetű viták, előzetes beállítódásokkal, ahelyett, hogy alázatos nyitottsággal meghallgatnánk azt, amit Isten akar akár egy Lectio Divina által, amely a csendből, és magából az életből születik, és az igazságot keresi, bármiféle védekező hozzáállás szükségessége nélkül. A Kármel nem a jól alátámasztott eszmék iskolája, vagy egy már lezárt doktrínáé, hanem az Istentapasztalat és hála iskolája, amelyet a Szentlélek indíttatásából fakadó kreativitás és lelkesedés táplál.

Amikor az igazságot keresve, ideológiai megközelítésekből mentesen, a megértés vágyával, Isten előtt párbeszédet folytatunk, az igazság mindig utat talál valahonnan, ahonnan nem is gondoltuk volna. „Az eszméket nem erőltetik, hanem javasolják” – mondta II. János Pál pápa (*Találkozó fiatalokkal* a madridi Cuatro Vientos légibázison, 2003. május 3.). Folytassunk párbeszédet anélkül, hogy erőltetnénk és anélkül, hogy tartanánk attól nehogy a szívünk is szóhoz jusson benne; megteremtve a bizalom légkörét, mely sértettségeket takargató elnémulások nélküli, valamint időt hagyva a valódi meghallgatásra és a közös csendre.

IV. ISTEN TERVÉNEK SZOLGÁLATÁBAN

A világban élő kármelita hivatásnak van egy missziós dimenziója. Az Úrral való baráti kapcsolatából fakad a vágy, hogy ezt a tapasztalatot megossza a Renddel, az Egyházzal és az egész világgal: „A világi kármelita hivatása valóban egyházi jellegű” (C 26). Ennek okán, az Egyház szolgálata a hivatás alapvető részét képezi. Jézusról nevezett Szent Teréz éppen azért alapította a Sarutlan Kármelitákat, hogy segítsék és újjáépítsék az Egyházat a saját valóságából. A világban élő kármeliták különös figyelmet fordítanak azon helyi egyházmegye szolgálatára, amelyben a közösségük megtalálható. Tagjai elősegítik a püspökkel és az egyházmegyék plébániáival való közösséget. A világban élő kármelita magával viszi a kármelita karizmát, bárhol is jár éppen. Az *Orden Seglar del Carmelo Descalzo: Regla, Constituciones y Comentario* című könyvében Pedro Zubieta OCD atya kiemeli, hogy „a Világi Rend laikus tagja elkötelezi magát, hogy az evangéliumi szentséget a világban és a laikus ember megfelelő eszközeivel éli, melyek: a házastársi és családi szeretet, az evilági javak evangéliumi érzékenységgel való használata, a laikus személy közös felelőssége a családban, a társadalomban, az élet kihívásaival, a küzdelmekkel és a mindennapi nehézségekkel való megbirkózás Istenbe vetett bizalommal. Belülről átalakítani a világot, mint az evangéliumi kovász” (2003, 56-57). A Világi Rendhez való tartozás elismerése és a képzés adják az erőt és motivációt a világban élő kármelitáknak, hogy kitartsanak („elszántan”) az imádságban és az apostoli szolgálatban. Arra hívok mindenkit, hogy legyen kreatív a kármelita lelkiesség továbbadásában. Kölesönösen együttműködhetünk, sokféle környezetben, ki-ki a maga szerzetesi vagy laikus identitásából, megosztva azt, amink van. Anélkül, hogy attól félnénk, hogy nem leszünk alázatosak. A laikusok nem a szerzetesek kis akolitusai, ti a karizma érett hordozói vagytok, hozzáértő tanúk, alázatosak és engedelmesek a Szentlélek irányában, de képesek új kezdeményezésekkel újratemetni a kármelita lelkiiséget, gyerekes elbizakodottság nélkül, dacos önelégültség nélkül. Mi mindannyian ebben az órában egy karizma csatornáit vagyunk, amely karizmát azért kaptunk, hogy felragyogtassuk azt. Segítsünk egymásnak, hogy szárnyakat adjunk a testvéreinkben jelen lévő karizmának, hogy együtt felismerjük, mit sugall nekünk a Szentlélek. Ne féljünk javaslatokat tenni és meghallgatni, kockázatot vállalni és felismerni, hogy mi az, ami javításra és fejlődésre szorul! Nem magunktól prédikálunk!

V. MÁRIÁVAL, JÉZUS ANYJÁVAL

A Kármelita Rendet kezdettől fogva Mária szerető jelenléte kíséri, a Kármelhegyi Boldogasszonyként megnevezve őt. Neki szentelték a Rend legelső templomát, és a Rend hivatalos neve: Kármelhegyi Boldogságos Szűz Mária Testvérei.

A Boldogságos Szűz Mária kíséri a világi kármelitákat, és „különös módon van jelen életünkben, ő leginkább példaképként jelenik meg előttünk az Úr hűséges hallgatásában és az Ő és mások iránti szolgálatban” (C 4). Ezért a világi kármelita hivatása nem érhető meg Szűz Mária jelenléte nélkül. Ő olyan anya, aki védelmez és gondoskodik, olyan tanító, aki vezet, bátorít és nevel, olyan nővér és barát, aki kísér, és egyfajta közösséget inspirál. Mária mindig jelen van életünk minden körülményében. Az első kármelitákat már a kezdetekben inspiráló Mária-ikon Szűz Mária Erzsébetnél tett látogatásának ikonja volt, aki Isten misztériumát a bensőjében hordozva unokatestvére, Erzsébet felé fordul, hogy szolgáljon neki. A szemlélődés tökéletes képe. A világi kármelita Máriához hasonlóan szemlélődő, „hitbeli zarándok”, aki szívében mindent megőrizve és átélmélkedve (Lk 2;19) megengedi, hogy Isten a maga idejében, a megfelelő pillanatban megvilágosítsa az élet minden egyes eseményét. Mi is szeretnénk felfedezni az élő Istent a történelmi jelenben, közösen felismerve útjait, és Máriához hasonlóan hallgatva Isten akarataira, hogy felépítse a földön országát. Meghívok minden világban élő kármelitát, hogy a jelen időkben fedezzük fel újra Mária jelenlétét életünkben, és újítsuk meg a Rend tapasztalatát és Máriás lelkiségét, hirdessük az ő tiszteletét, és felerősítsünk egy mély, világos és kreatív Mária-teológiát, amellyel elköteleződhetünk egy családközösség megélésére és az Ő gyermekei méltóságának tiszteletben tartására. Térjünk vissza Máriához, hogy a Kármel megújulhasson. Segítsetek nekem megújítani a Mária-tapasztalatot Rendünkben, hogy Ő feltűzhesse életünket, és napról napra egyre inkább gyermekeivé formáljon minket, az Ő Szent Fiában!

VI. KÉPZÉS A KÁRMEL ISKOLÁJÁBAN

Az az elkötelezettség, hogy Jézust jelenvalóvá tegyük a világban, és másokkal megosszuk a vele való barátság személyes tapasztalatát, megköveteli, hogy hiteles imaéletet éljünk, és hogy integrált (emberi, lelki és pszichológiai) képzésben részesüljünk. A Világi Kármelben a képzés egy lényeges és szükséges dimenzió: „a Világi Rendben a képzés folyamatának legfőbb célja, hogy felkészítse a személyt a Kármel karizmájának és lelkiségének megélésére Krisztuskövetésében és a küldetés (misszió) szolgálatában” (C 32).

A világi kármelita képzés különböző időszakai segítik a személyt abban, hogy fokozatosan elmélyítse identitását és hivatását az Egyház és a világ szolgálatára. A képzés alapvető dimenziói az emberi, a keresztény és a kármelita dimenziók. Ezek által a világban élő kármelita felkészül arra, hogy Jézus hű tanítványa legyen, és testvéreit szolgálja a Rendben, az Egyházban és a világban. A képzés elsődleges szereplője maga a személy, aki a közösségtől segítséget kap, hogy válaszoljon a Szentlélek sugallataira. A képzés soha nem ér véget. Kölcsönösen neveljük magunkat egyrészt az alázatra, amely arra készítet, hogy mindig tovább fejlődjünk, valamint a megbízható és érett engedelmességre, azaz a testvérek és az Egyház figyelmes meghallgatására. Néha észreveszünk önelégült magatartást, vagy az igazság vélt birtoklásának bizonyosságát, amely nem összeegyeztethető a terézi szellemiséggel. Szent Teréz egész életében szívesen fogadta a visszajelzéseket és tanításokat, és nem tartotta magát az igazság birtokosának, minden nap reszketve folyamodott a fényért, és folyamatosan imádkozott a Szentlélekért. Ne váljunk a már bejárt út vagy a már meghódított igazságok fundamentalistáivá, legyünk minden nap tanítványai a leglényegesebbnek, boldogan ismerve el, hogy még sok mindent kell tanulnunk és felfedeznünk.

VII. SZERVEZET ÉS KORMÁNYZÁS

A világi kármeliták 95 országban vannak jelen. Jogilag a Sarutlan Kármelita Testvérekhez tartoznak, ahol ők jelen vannak, és a „Tanács, amely az elnökből és három tanácsosból, valamint a képzés vezetőjéből áll, alkotja a közösség közvetlen vezetőségét. A Tanács elsődleges feladata a közösség tagjainak keresztény és kármelita képzése” (C 46). A törvényes eljárók a Rend Generálisa és a Tartományfőnök. A világi Rend mindig keresi a kapcsolatot a tartományukban lévő más OCDS közösségekkel és a kármelita család szerzetes testvéreivel és nővéreivel, tanúságot téve a testvéri közösségről, mert a Rend három ága egyetlen családot alkot (vö. *A Karizmatikus Nyilatkozat*, 43-44.). A szerzetesi családhoz, valamint a szerzetesi és evangéliumi szellemiséghez alapvetően hozzátartozik, hogy ne áhítozzunk pozíciókra, és ne törekedjünk mindenáron hatalmi pozíciók megszerzésére. Nem helyénvaló kármelita magatartás azt gondolni, hogy én vagyok az egyetlen alkalmas személy a közösség vezetésére. Örömmel üdvözlöm a hatalmi pozíciók cseréjének pillanatát, és nem táplállok olyan csoportokat vagy párbeszédeteket, amelyek pártoskodáshoz vezetnek. A Kármel jelen pillanatában arra kérék mindenkit, dolgozzon azon, hogy felszámolódjon mindaz, ami nem az egységet szolgálja, és ami nem táplálja a közösségen belüli egység dinamikáját. Vizsgáljátok meg minden közösségben a megosztottságból eredő sebeket és töréseket. Isten igazi megtapasztalása egységre/közösségre vezet benneteket. A Ferenc pápa által említett „lelki világiasság” a közösségért való buzgalomnak álcázva utat találhat közösségeinkben is, amikor megjelenik az önérvényesítés és a nélkülözhetetlenség szindrómája. Törekedjünk olyan környezet kialakítására, melyben megjelenik az egészséges mértékű igény a szabadságra.

RENDÜNK, AZ EGYHÁZ ÉS A VILÁG JAVÁRA

A világi kármeliták Konstitúciójának jóváhagyása nemcsak a Világi Rend tagjai számára, hanem a Rend, az Egyház és a világ javára is szolgál. A terézi kármelita karizma Isten által adott ajándék, amely nem csak a Rendhez tartozóknak szól, hanem arra szolgál, hogy megosszuk az egész világgal. Minden világi kármelita az Evangélium örömhírének hirdetője, aki imaéletén és apostoli szolgálatán keresztül az egész világgal megosztja karizmáját és identitását. A Sarutlan Kármelita Világi Rend továbbra is sok olyan férfit és nőt vonz, akik úgy érzik, elhívást kaptak arra, hogy részesei legyenek ennek a nagy családnak, és elkötelezzék magukat, miként Jézusról nevezett Szent Teréz fogalmaz, hogy „a jóról a jobbra haladjanak” (*Alapítások* K. 29,32), hűen maradva saját hivatásukhoz. A Kármelnek ez a gyümölcsözősége nagy öröm számomra és az egész Kármel számára. Lelkesedéssel tölt el és lázba hoz, amikor a Világi Kármel bármelyik közösségét meglátogatom, és látom a Kármelhez tartozások örömét és életerejét.

Őszintén kívánom, hogy az Úr továbbra is áldja meg hivatásokat, Jézus iránti lelkesedéseket és barátságokat, imádságokat és közösségi életeteket, az Egyház és a világ iránti szereteteket és szolgálatokat, szoros barátságokat a Boldogságos Szűz Máriával, és hogy Konstitúcióton keresztül továbbra is a Kármelhegyi Szűz, Tengernek Csillaga és Szent József oltalma alatt járjatok, az „obsequium Jesu Christi”-ben, megdicsőítve Istent életetekben.

Köszönet mindazoknak, akik a *Konstitúciók* összeállításán munkálkodtak, mindazoknak, akik nap, mint nap megélik azt, és azoknak, akik a jövőben jönnek. Imádkozom minden közösségért. Induljunk el ma a jótól a még jobb felé, hálát adva a kapott értékes örökségért.

Mindnyájatoknak, testvéreim, áldás és testvéri ölelés.

2023. augusztus 15.

Miguel Márquez Calle, OCD
Generális